

alkalommal azt kérdeztem tőle, nem akar-e maga mellé társat, együtt talán könnyebb lenne a küzdelem. Határozottan rám nézett, és azt mondta: „Nem akarom megzavarni a gyermekeim lelkét.”

- **Volt türelme, szeretete, energiája** – rengeteg tenni-valója mellett – ápolni a nagynénjét. Először Győrbe járt hozzá, majd saját házában ápolta, gondozta látását elveszített rokonát, közel két évig. Magam is megtapasztaltam ezen karitatív munkáját, amikor Győrben közösen imádkoztunk, áldoztunk a nagynéni lakhelyén.
- **A közösségi és emberi kapcsolatok fontosak voltak neki.** Hűséges barát, hűséges közösségi tag volt. Az 1980-as évek előtt megismerkedett a Bokor bázisközösség tanításával. Szívében megőrizte azt haláláig. Test-

vérbarátaihoz, közösségi társaihoz fűződő barátságát soha fel nem adta volna.

Veronika testvérünk gyermekeit, unokáit arra biztatom, hogy üljenek össze, és írják le szellemi-lelki végrendeletét: Mít tanultak az édesanyjuktól, a nagymamájuktól, mi az, ami életre szóló nyomot hagyott bennük?

Ugyanígy tegyenek közössége tagjai is, hogy ne vesszen a feledés homályába a példa, amelyet mellettünk élő embertársunk mutatott!

Mert Veronika testvérünk értékes, gazdag, nagyon küzdelmes, példamutató életet élt. Áldja meg ezért a Mindenható, és nyerje el földi életének méltó jutalmát! Ámen.

Vincze József
(beszéd a gyászmisén)

Isten veled, Sári!

Amikor valakinek a temetésére jövünk össze, sokféle világnézet, hit, hagyomány találkozik. Mindannyian igyekszünk a magunk hovatartozása szerint gondolni az elhunyra, bármiféle legyen is az a szertartás, amellyel végső búcsút veszünk az elhunytól.

Bennünket most – sokféleségünk ellenére – az hozott össze, hogy ismertük, szerettük Sári. Ez a tény tegyen most alkalomhoz illő közösséggé, testvéreké bennünket! Sári 2008-ban beszélt a temetéséről, s akkor megfogalmazott néhány szempontot a temetését illetően. Ezek legmesszebb menő figyelembevételével köszönjünk el tőle!

Testvéreim! Akik a Bokor kisközösségeiben élünk, tudjuk, hogy a közösségi találkozóknak többek között van egy olyan része, amikor valakinek gondolatait beszéljük meg. Mai „közösségi találkozónkon” Sári gondolatairól gondolkodjunk el!

„Szórtatok szét, ne falazzatok be!”

Ugye nem én voltam az egyetlen, aki meglepődött azon, hogy nem a csepeli temetőben helyezték el Sári hamvait, nem ott, ahol anyukája, apukája, férje is nyugszik? Mi, akik ismertük a mély apa-leánya kapcsolatot, akik ismertük az őt férjével, Istvánnal összekötő szeretetet, az oda temetkezést tartottuk volna természetesnek. Sári kérése azonban kifejezi az ő személyiségét. Szinte halljuk szavait: „Ne bonyolítsátok a dolgokat, köszönjétek el egyszerűen, gyászos modorosság nélkül!” A keresztény kultúrában nagybőjt elején, a húsvéti készüllet kezdetén halljuk: *Memento homo, quia pulvis est!* Emlékezz, ember, hogy por vagy! Az elhamvasztással előre megteesszük azt, amit a természet előbb-utóbb különben is megtett volna, vagyis hogy porrá leszünk. Itt a földi életben nélkülözhetetlenül hozzánk tartozik a testünk. Sári is nagyon szenvedte ezt, hiszen az utóbbi években sok baja volt: „Itt fáj, ott fáj” – panaszkodhatta volna

„Békességet hagyok rátok: az én békémet adom nektek. De nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja. Ne nyugtalankodjék a szívetek, és ne is rettegjen!”

János 14,27

(a Sári által sokszor idézett evangéliumi szakasz)

KOVÁCS SÁRI

1950-2015

szüntelenül. Csak a szívére nem panaszkodott, pedig a szíve okozta halálát. Testünk minden életjelenségünkben ott van. Hogyan is tanultuk? Anyagcsere, ingerlékenység, mozgás, növekedés, szaporodás... Még két jelenséget ide kell kapcsolnunk, hogy teljes legyen a sor: a születést és a halált. A halál mint életjelenség? Igen, mint a biológiai életünket befejező kikerülhetetlen esemény. Sári úgy értelmezte a testet, mint amely világra jött, a személyiségünkre jellemző biológiai sajátosság, és a végén visszatér az anyag földi körforgásába.

„Hiszek a további életben!”

Ezt egy mélyen hívő ember így szokta megvallani. Sári ezt az örök életbe vetett hitét „a Valóság”-nak vallotta. A Bokor teológiájában mi a hit szón bizalmat értünk. Bízom abban, hogy van örök élet. Az emberiség egyik tragédiája, hogy azok a vallások, felekezetek, amelyek ezt szóban vallják, az életükkel nem hitelesítik. Gandhi többek között azért nem lett katolikus vallású, mert hiteltelennek látta a katolikusok életét. Hindu maradt. Sári kisbabaként reformátusnak keresztelték. Felnevezték katolikus kapcsolataiban élt, Dombi Feri bácsi papi szolgálatával, és a Bokor egyik közösségébe járt, amelyet Bulányi György piarista atya neve fémjelzett számára. Ilyen egy ökumenikus, vallások feletti szemléletű élet. Nem iratkozik ki sehonnán, hanem keresi, hogy a Teremtő Istennek mi is lehet a terve vele. Ahol értéket talál, ott igyekszik helytállni. Sári jézusi tájékozódású életre törekedett. Ő nem olyan alkat volt, aki prófétai dinamizmussal térített, hirdetett igét, hanem a szolgálat tetteivel volt hiteles ember közöttünk. Erről sokat mesélhetnek a halásztelkiek... Abban bízott, hogy ha így él, akkor magához öleli őt a Jóisten. Szent Klára egyszer így kiáltott az égre: „Hol voltál, Uram, húsz évig?” Lelkében határozott választ kapott: „Bennem voltam, Klára!” Teréz Anya évtizedekig őrlődött abban, hogy van-e Isten, vagy nincs. Válasza így hangzott: „Ezt

nem tudom, de azt igen, hogy a rászorulókat segítenem kell, és teszem a dolgomat.” Az ilyen lelkületű emberek csendes, szerény sorába tartozott a mi Sárink.

„Az itt maradottak gondolják át az életüket!”

Néhány hónapja temettük Tamást, repülővel lezuhant osztálytársunkat. Akkor mondta nekem Sári: „No, megint egy alkalom, hogy elgondolkozzunk életünkön. Mi végre vagyunk a világon? Mi az emberhez méltó élet?” Ezekre a kérdésekre sokféle választ lehet adni. Most nem az okos, íróasztalnál született válaszokra van szükség. Sári a fejet lehajtó, magunkba néző válaszra biztat. Az emberi lelkiismeret, a jobbik énünk hangja sokat elárul arról, hogy hol tartunk. Ebben a világban, ahol a halál elhallgatni való, titkolásra, elkendőzésre ítélt jelenség, nem könnyű őszintén magunkba nézni. Menekülnénk az elől, ami elől nincs menekvés. Ki ne szeretne világos, belátható bizonyosságot az életünk értelmét illetően? Az a baj, hogy szavaink, okos és mű-

velt megfogalmazásaink el tudják terelni figyelmünket a lényegről: Milyen is az életvitelem? Mi, hitben-bizalomban élni igyekvők, ősi emberi biztatásra figyelünk. Ennek a megtérés a kulcsszava. *Tesuvah, metanoia...* A lényeg, hogy általam vajon eggyel több-e a jó ember ezen a földön.

„Találkozunk!”

Ha ezt humorral fogom fel, azt mondom: „Sárikám, ne fenyegezz!” Ha komolyan veszem, azt mondom: „Remélem is, hogy találkozunk!” Akik nem így gondolják, azoknak is szól ez az üzenet. Azt mondja, hogy minden rám gondolásodban, minden jóra való törekvésedben, minden hibát megbánó fejlethajtásodban találkozunk. Mert az igazi találkozás a jóra való törekvéseinkben történik. A szeretet erőterében találkozunk. Úgy legyen!...

Király Ignác

„Az angyalok alászállnak, s fentről magukkal hozzák a könyörület visszhangját és a szeretet suttagását.”

(Fanny J. Crosby)

Közösségünkben férjem, Andris után ő folytatta sort a hazafelé tartó úton.

Férje, „Koci” halála után templomba járásunk alkalmával találkoztunk újra egymással, hiszen egyéb viszonylatban már korábban ismertük egymást (Andrisal nyolc éven át egy évfolyamba járt). Szinte naponta találkoztunk, rengeteg kérdése volt. Férje halála után az első karácsonyt is együtt töltöttük.

Sárinak sokat jelentett a Bokor és a közösségünk, nagyon komolyan vette! Mindig alaposan felkészült, és jó kérdései, ötletei voltak. Elkötelezettsége Gyurka bácsival és Feri bácsival való megismerkedése következtében megerősödött. Később Ko. Laci és Gr. Bandi új gondolatai erősítették a hűségét.

Halásztelken 1990 körül alakítottunk egy civil csapatot SZEM néven (Szolgálat Egy Másért). Ennek létrejöttében is nagy szerepe volt. Célul tűztük ki a falu lakosságának „szociális állapotfelmérését” és ún. ruharaktár létrehozását (ingyenes ruhacsere-program).

Szintén az 1990-es évektől szociálisan rászoruló gyerekeket nyaraltattunk minden évben Várnai Lacinál Mosdóson. Ez éveken keresztül működött az önkormányzat és pár jószándékú ember anyagi támogatásával. A Mexikói úti Mozgáskorlátozottak Intézete is szervezett nyári táborokat, segítőként ezekben is részt vett (például Söréden, Visegrádon 1990-től).

A hajléktalanok Bokor-szervezésű étkeztetésében először Bulkainé Margit, majd Trásy Feri mellett dolgozott leányaival. Azért leányaival, mert saját lánya, Viktória mellé állami gondozásból magához vette Piroskát, és már özvegyen, egyedül fel is nevelte őket. Motivációja az volt, hogy Vikinek is legyen testvére! Nagyon szerette lányait, unokáit és mindenkit, akivel összetalálkozott.

Közben munkahelyet is váltott, a faluban szociális gondozó lett, ezáltal közelebb került a rászorultakhoz és a gyerekeihez is.

Fontos tevékenysége volt a sajósenyei Református Szeretetotthon évi-kétszeri segítése az Aczél családdal, Tölösi Magdival. Még az idén is segédkezett a Fogatékkal Élők Fesztiválján.

Rá valóban igaz: KÖRBEJÁRT, JÓT CSELEKED-VE!

Szabadgondolkodó és örökké kereső ember volt, szinte napi gondolatváltásunk hiányozni fog!

A közösségi találkozókon már az ő széke is üres lesz, de tudjuk, hogy KÖZÖTTÜNK VAN, mert ez volt számára a természetes: nagyon ritkán és csak nagyon fontos dolgok miatt hiányzott.

Ferenczi Andrásné Piroska

